

הוא התחיל לחפור במקום ומצא בו
כד חימר גדול. מרוב כעס הוא רצה

בהתחלה לשבור את הכד, אך אחר
כך חשב - הכד יכול לשמש במשק,
אפשר לצבור בו מי גשם.
הוא הביא את הכד הביתה והתחיל
בסכין לגרד ממנו את האדמה

הכד הקסום

מתוך "אחים ליו" סיפורי עם סיניים.

ביום הראשון של האביב יצא איכר
לחרוש את השדה שלו. הוא חרש
וחרש ופתאום המחרשה נתקעה
בדבר מה ונשברה.
"הנה צרה" קרא האיכר "אף פעם
לא היו אבנים בשדה שלי ולא
שורשים או גדמים. אז למה
המחרשה נשברה?"

כל היום וכל הלילה המשיך האיכר
להוציא מטבעות מכד הפלא,
ובבוקר אזל כוחו והוא נרדם.
ילדים היו לאיכר הזה. והילדים לא
יודעים לשמור סוד. לא פלא
שלמחרת כל הכפר ידע כבר על כד
הפלא שנמצא בשדה.
ואחר הצהריים בא אל האיכר השכן
שלו ואמר.
"השדה שלך גובל בשלי. ואת הכד
חפרת בדיוק על הגבול בין שני

שנדבקה לקירות. כמעט גמר את
העבודה כשפיהק והסכין נפל מידו
לתוך הכד. הוא הוציא את הסכין
והנה - איזה פלא? בתחתית הכד
ראה סכין שני. הוא הוציא את הסכין
השני ושם - שלישי.
האיכר הבין שלפניו לא כד פשוט,
אלא קסום, וזרק לתוכו מטבע
נחושת. וכשרק הוציא את המטבע
ראה ושם בתחתית מטבע שני
מנצנץ.

השדות שלנו. כלומר הכד הזה
משותף."

השכנים התחילו להתווכח, אך
למסקנה משותפת לא הגיעו.
החליטו ללכת לשופט.

האיכר סיפר לשופט מה היה ואיך
חפר את הכד מהאדמה בשדה שלו.
"ואתה בטוח שהכד הזה קסום?"
שאל השופט.

ואז כל אלה שהיו בחדר קראו בקול
אחד:

"קסום! קסום!"

השופט חשב, חשב ואמר בסוף:
"טוב. אז תביאו את הכד הנה. אני
רוצה לבדוק האם אתם לא מרמים."
תוך כמה רגעים הכד עמד לפני
השופט. השופט זרק לכד מטבע
זהב, הוציא אותו - ובתחתית כבר
נח מטבע חדש!
"כן" אמר השופט "זה כד לא רגיל.
לא קל יהיה לי לשפוט אתכם, אבל
אשתדל."

"ועכשיו אמור אתה, אישי הטוב. אם
לא לך אשפוט את הכד, איך תקרא
להחלטה שלי?"
"לא צודקת, אדוני השופט" ענה
השכן.

"אז הנה" אמר השופט "אתם רואים
כמה קשה לשפוט באמונה. מזלכם
כי נפלתם על שופט חכם כזה וצודק
כמוני. אז כדי שלא לפגוע באף אחד
מכם במשפט שלי, החלטתי
להשאיר את הכד אצלי. לכו שניכם

והשופט שקע במחשבה עמוקה.
חשב שעה, חשב שעתיים, חשב
שעה שלישית ואחר כך נאנח קשה
ושאל את האיכר שמצא את הכד:
"אמור לי אישי הטוב - אם אשפוט
את הכד לשכן שלך, איך תקרא
להחלטה שלי?"
"לא צודקת, אדון שופט" ענה
האיכר.
ואז השופט נאנח עוד יותר קשה
ושאל את השכן:

הביתה ואל תריבו יותר."

האיכרים לא העזו להתווכח עם

השופט. הם חזרו עצובים לבתיהם

ובדרך קללו את השופט. והשופט,

כשרק נשאר לבדו, סגר את כל

הדלתות כדי שאף אחד לא יפריע לו

להוציא כסף מהכד.

אבל השופט לא שם לב שדרך

החלון נכנסה לחדר דבורה. הדבורה

הסתובבה בחדר ואחר כך

התיישבה לנוח על בכד.

וכשרק השופט הציץ לתוך הכד הוא

קפץ אחורה עם זעקת כאב.

הדבורה עקצה אותו באפו. ומיד

יצאה מהכד דבורה שניה וגם זו

עקצה אותו. וכך התחילו לצאת

מהכד דבורים, זו אחרי זו, והתנפלו

על פניו ובלי רחמנות תקעו את

העוקצים שלהן בעיניים, באף,

בלחיים ובאוזניים.

האיש צעק בכל כוחו, נפנף בידיים,

אך שום דבר לא עזר. מתחתית

בצעקות אימות הוא התרוצץ
בחדר, רצה למצוא דלת כדי לצאת
לרחוב. אך במקום זאת בריצתו הוא
נתקל בכד החרס וזה נשבר
לחתיכות. וברגע שהכד נשבר, כל
הדבורים ברחו דרך החלון.

הכד יצאו כל פעם דבורים חדשות.
וכולם היו מתנפלות על השופט
בזמזום חזק, זחלו לו אחרי
הצווארון, בשערות, ואפילו הצליחו
להגיע עד העקבים.
עכשיו אפילו אבא של השופט לא
היה יכול להכיר אותו. פניו התנפחו,
התכסו בשלפוחיות, ראשו נראה
כמו צנן ואוזניים כמו צדפות
ענקיות.
עיני השופט כבר לא ראו דבר.

כך נענש השופט הרמאי.

השופט התעורר רק למחרת. סביב מיטתו ישבו רופאים מאוד חשובים, במשקפיים גדולים בעלי מסגרות שחורות. הם ריפאו את השופט במשך שנה שלמה מעקיצות הדבורים. השופט נאלץ למסור לרופאים תמורת הריפוי את הכסף האחרון שלו. אך הם בכל זאת לא הצליחו לרפא אותו לגמרי. דבורה אחת עקצה אותו ממש לתוך העין אחת שנשארה עיוורת לכל החיים.